

Necazul lui Iov și viermele lui Iona

Miercuri, 17 februarie 2010

Teodor Erbiceanu

Trăia odată în țara Uț un om „fără prihană și curat la suflet” care „se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău” (Iov 1:1). Domnul îl binecuvântase pe acest bărbat și el ajunsese pe culmea împlinirii în viață; Iov era un om realizat: soție, copii, prieteni, avere, respect din partea societății.

Iov era în plină maturitate, la vârsta de 40 -50 de ani¹ și se bucura de un cămin fericit. Avea o soție destul de tânără (care mai târziu i-a mai dăruit încă 10 copii) și frumoasă (cele trei fete care i s-au născut după tragedia vieții lui moșteniseră din frumusețea mamei lor astfel încât „în toată țara nu erau femei așa de frumoase ca fetele lui” - Iov 42:15). Mai presus de toate soția lui era blândă, iubitoare și temătoare de Dumnezeu - gospodăria și căsnicia ei fusese binecuvântată și aceasta nu doar datorită credințioșiei soțului ei. Împreună cu Iov, această femeie își crescuse bine copiii oferindu-le o bună educație, în temere de Dumnezeu. O soție model!

Credincioasa lui soție îl umpluse de bucurie pe Iov. Îi dăruise 7 fii și 3 fiice, iar Iov își văzuse visul împlinit cu ochii: fiii săi crescuseră, învățaseră o meserie, Iov le făcuse case și reușise să-i însoare, iar acum erau bărbați în toată firea, fiecare cu gospodăria lui (Iov 1:4,18 KJV). Visul oricărui părinte! Copiii erau temători de Dumnezeu și ascultători de părinți. De mici fuseseră învățați de Iov în calitatea lui de preot al familiei și chiar când se făcuseră mari se supuneau cu credințioșie, din toată inima, ceremoniilor și jertfelor pe care Iov le aducea spre a-i sfinți (Iov 1:5). Între copii erau armonie și părtășie. Se ajutau, se vizitau unii pe alții și împărțeau împreună bucuriile vieții, nescăpând nici un prilej pentru a se aduna împreună la reuniunile de familie, prilejuate de sărbătorirea zilelor de naștere sau a străngerii recoltelor: „Fiii săi se duceau unii la alții și dădeau, rând pe rând, câte un ospăț. Și poșteau și pe cele trei surori ale lor să mănânce și să bea împreună cu ei.”

Iov era un om bogat, lipsit de grija zilei de mâine, bucurându-se de toate binecuvântările materiale ale vremii în care trăia: turmele lui „acopereau țara” (Iov 1:10), avea 7000 de oi, 500 perechi de boi, 500 de măgărițe, iar în garajul său din Uț erau peste 3000 de cămile, din rasele cele mai selecte. Și Iov nici nu mai trebuia să muncească cu brațele: trebuia doar să poruncească slugilor sale, căci avea „un foarte mare număr de slujitori” și să organizeze treburile în firmă. Iar firma mergea excelent,

ferită de crizele financiare, impozitele datorate statului, inspectorii gărzii financiare, concurența neloială și necredincioșia angajaților.

Iov era iubit de slujitori, avea prieteni și frați în „biserică,” era respectat și onorat în societate și avea ultimul cuvânt în problemele comunității. Iov era „cel mai cu vază din toți locuitorii Răsăritului” (Iov 1:3) și toți știau că el era „patriarhul din Uț” (Ed 155):

„Dacă ieșeam să mă duc la poarta cetății și dacă îmi pregăteam un scaun în piață, tinerii se trăgeau înapoi la apropierea mea, bătrânii se sculau și stăteau în picioare. Mai marii își opreau cuvântările și își puneau mâna la gură. Glasul căpeteniilor tăcea și li se lipea limba de cerul gurii. ... Oamenii mă ascultau și așteptau, tăceau înaintea sfaturilor mele. După cuvântările mele, niciunul nu răspundea, și cuvântul meu era pentru toți o rouă binefăcătoare. Mă așteptau ca pe ploaie, căscau gura ca după ploaia de primăvară. ... Îmi plăcea să mă duc la ei și mă așezam în fruntea lor; eram ca un împărat în mijlocul unei oștiri” (Iov 29:7-10, 21-23,25). Iov era sultanul din Uț!

Binecuvântarea lui Dumnezeu în viață, armonie în familie și fericire, soție, copii, prieteni, bani, respectul societății, cine și-ar putea dori mai mult în viață?

Dar nenorocirea s-a abătut asupra lui și lucrurile s-au schimbat dramatic. Curând l-au părăsit cu toții și Iov a ajuns lepădătura tuturor. Inclusiv a soției!

„(Domnul) a depărtat pe frații mei de la mine și prietenii mei s-au înstrăinat de mine. Rudele mele m-au părăsit, și cei mai de aproape ai mei m-au uitat. Cei ce locuiesc în casa mea și slugile mele mă privesc ca pe un străin, în ochii lor sunt un necunoscut. Chem pe robul meu, și nu răspunde; îl rog cu gura mea, și degeaba. Suflarea mea a ajuns nesuferită nevestei mele, și duhoarea mea a ajuns nesuferită fiilor mamei mele. Până și copiii mă disprețuiesc: dacă mă scol, ei mă ocărăsc. Aceia în care mă încredeam mă urăsc, aceia pe care îi iubeam s-au întors împotriva mea.” „Am ajuns de râsul celor mai tineri decât mine, pe ai căror părinți nu-i socoteam vrednici să-i pun printre câinii turmei mele” „Și acum, astfel de oameni mă pun în cântecele lor, am ajuns de batjocura lor. Mă urăsc, mă ocolesc, mă scuipă în față. Nu se mai sfiesc și mă înjosesc, nu mai au niciun frâu înaintea mea. Ticăloșii aceștia se scoală la dreapta mea și îmi împing picioarele și își croiesc cărări împotriva mea ca să mă piardă. Îmi nimicesc cărarea și lucrează ca să mă prăpădească (Iov 19:13-21: 30:1,9-13).

Copiii i-au murit, averea s-a dus și sănătatea a dispărut ca aburul de dimineață. Boala s-a lipit de trupul lui, pielea i s-a umplut de viermi, rănilor au început să-i supureze, iar respirația-i a ajuns o duhoare nesuferită până și soției lui. Și Iov s-a așezat pe grămada de cenușă, scărpinându-se cu un ciob. Iov era un mort viu. Ce-i viața!

În timpul de strâmtorare, credința soției lui s-a năruit, iar ea a eșuat lamentabil la poarta veșniciei. Credincioasa lui soție a cedat nervos și s-a disociat de Iov, dragostea tinereții ei: „Blestemă pe Dumnezeu, și mori!” Marea ei „iubire” s-a transformat hâdos în dezgust, căci ea prefera acum să-l vadă mort pe iubitul ei!!! (După ce nenorocirea a trecut, ei au rămas împreună, căci Iov a iertat nebunia soției

sale. Frații de corp ai bietului Iov și-au întors fața de la el (Iov 19:17), rudele l-au părăsit, prietenii lui cei mai buni i-au întors spatele, societatea s-a lepădat de el ca de un gunoi, iar frații din „biserică,” „mângâietorii lui Iov,” n-au făcut decât să aducă și mai mult întuneric și suferință sufletului său sensibil. Blestemul Judecătorului întregului pământ era asupra acestui om și era periculos să simpatizezi și să fi văzut de ochiul Cereșc în preajma lui. El era bătut de Dumnezeu; precis că acest Iov avea un păcat ascuns, poate o faptă nelegiuită, o crimă, poate siluise o fecioară sau fusese implicat în vreo aventură extraconjugală, sau poate devenise robul unui viciu secret pe care îl ascundea de societate. Dacă până și Dumnezeu l-a blestemat și fulgerele Cerului erau asupra lui, Iov nu mai merita decât să fie pus în proverbe și urât (Iov 17:6).

Profund șocați de nenorocirea neașteptată care căzuse asupra prietenului lor, Elifaz din Teman, Bildad din Suah, și Tofar din Naama, s-au înțeles să meargă să-l susțină pe Iov în marea încercare care venise asupra lui. Doreau să se apropie de el, dar nu prea mult, la limita siguranței personale și din cercul aprobat de Dumnezeu să-i întindă mâna spre a-l trage înapoi la ei.

Înainte de a-l vizita, Elifaz, cel mai credincios dintre cei trei, s-a consacrat în mod special rugăciunii. El s-a rugat la Dumnezeul său: Cum de venise o asemenea calamitate asupra unui om așa de credincios? Ce păcat săvârșise Iov? Ce nelegiuire îi pătasese viața? Rugăciunea lui a primit răspuns și „lumină și putere” de la tronul din Sfânta, nu însă și „dragoste dulce” (EW 55), s-au revărsat asupra lui; un sol „cereșc” l-a vizitat în ceasurile tainice de noapte și vocea lui ca o șoptă i-a luminat nedumerirea:

„În clipa când vedeniile de noapte frământă gândul, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, m-a apucat groaza și spaima, și toate oasele mi-au tremurat. Un duh a trecut pe lângă mine... tot părul mi s-a zbârlit ca ariciul... Un chip cu o înfățișare necunoscută era înaintea ochilor mei.”

Elifaz a auzit vocea solului cereșc, și teologia lui și a fraților săi din „biserică” a fost confirmată supranatural:

„Un cuvânt s-a furișat până la mine, și urechea mea i-a prins sunetele ușoare. ... Și am auzit un glas care șoptea încetșor: ‚Fi-va omul fără vină înaintea lui Dumnezeu? Fi-va el curat înaintea Celui ce l-a făcut? Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în slujitorii Săi, dacă găsește El greșeli chiar la îngerii Săi, cu atât mai mult la cei ce locuiesc în case de lut, care își trag obârșia din țărână și pot fi zdrobiți ca un vierme!’” (Iov 4:12-19).

Elifaz și prietenii lui aveau acum ce-i răspunde lui Iov:

„Nenorocirea nu răsare din țărână și suferința nu încolțește din pământ. ... Ferice de omul pe care-l ceartă Dumnezeu! Nu nesocoti mustrarea Celui Atotputernic. El face rana și tot El o leagă; El rănește, și mâna Lui tămăduiește. ... Iată ce am cercetat și așa este! Ascultă, că sunt spre folosul tău!” (Iov 5:6-27).

Iov păcătuse și era bătut de Dumnezeu, iar frații lui l-au îndemnat să termine cu nelegiuirea și să se întoarcă la Dumnezeu, dacă vrea să vadă zile bune și să n-o pățească:

„Eu aș alerga la Dumnezeu, lui Dumnezeu l-aș spune necazul meu. ... El face rana și tot El o leagă; El rănește De șase ori te va izbăvi din necaz și de șapte ori nu te va atinge răul. ... Vei avea fericire în cortul tău, îți vei găsi turmele întregi, îți vei vedea sămânța crescându-ți și odraslele înmulțindu-se ca iarba de pe câmp - o aluzie subtilă la ceea ce i se întâmplase lui Iov - Vei intra în mormânt la bătrânețe, ca snopul strâns la vremea lui.” Dulci făgăduințe de la tronul din Sfânta!

Teza teologiei lui Elifaz, Bildad și Tofar, doctrina fundamentală a „bisericii” din vremea lui Iov, era că Dumnezeu este bun cu cei buni și rău cu cei răi. Credința lui Elifaz, Bildad și Tofar, opusă cuvântării de pe muntele fericirilor, era că Domnul dă ploaie peste cei buni și îi pârjolește pe cei răi, că soarele Lui răsare peste cei buni și apune peste cei răi:

„Adu-ți aminte, te rog: care nevinovat a pierit? Care oameni neprihăniți au fost nimiciți? După câte am văzut eu, numai cei ce ară fărădelegea și seamănă nelegiuirea ... aceia pier prin suflarea lui Dumnezeu, nimiciți de vântul mâniei Lui” (Iov 4:7-10).

„Dacă fiii tăi au păcătuit împotriva Lui, i-a dat pe mâna păcatului (mângâietorii lui Iov răsuceau pumnalul în inima îndureratului părinte). Dar tu, dacă alergi la Dumnezeu, dacă Îl rogi pe Cel Atotputernic, dacă ești curat și fără prihană, atunci negreșit, El va veghea asupra ta și va da înapoi fericirea locuinței tale nevinovate” (Iov 8:4-6).

Bietul Iov! Era nevoit să asculte „mângâierile” fraților săi. Dar bărbatul acesta, chiar și așa „bătut de Dumnezeu” cum credeau frații, s-a ridicat împotriva concepțiilor populare care bântuiau prin comunități și a respins teologia falsă a bisericii:

„Vreți să vorbiți lucruri nedrepte din dragoste pentru Dumnezeu? Și să spuneți minciuni, ca să-L apărați? Vreți să țineți cu El și să faceți pe apărătorii lui Dumnezeu? Dacă vă va cerceta El, va găsi bine oare? Sau vreți să-L înșelați cum înșelați pe un om? Nu, nu; ci El vă va osândi, dacă în ascuns nu lucrați decât părtinindu-L pe El” (Iov 13:7-8).

„Frații mei s-au arătat înșelători ca un pârau, ca albia pâraielor care trec.... vine arșița vremii și seacă, vine căldura soarelui și li se usucă albia călătorii din Seba sunt plini de nădejde când le văd. Dar rămân înșelați în nădejdea lor, rămân uimiți când ajung la ele. Așa sunteți și voi acum pentru mine” (Iov 6:15-21).

În marea controversă, Dumnezeu n-avea nevoie să fie apărat prin minciunile lui Elifaz, Bildad și Tofar și El s-a lepădat de apărarea bisericii, care în fapt era o ponegrire a Numelui Său:

„Domnul ... a zis lui Elifaz din Teman: „Mânia Mea s-a aprins împotriva ta și împotriva celor doi prieteni ai tăi, pentru că n-ați vorbit așa de drept de Mine, cum a vorbit robul Meu Iov. ... Robul Meu Iov să se roage pentru voi, și numai în vederea lui

nu vă voi face după nebunia voastră; căci n-ați vorbit așa de drept despre Mine, cum a vorbit robul Meu Iov” (Iov 42:7-8).

Bine că era un „păcătos” de Iov, sarea bisericii, care se ruga pentru poporul lui Dumnezeu și făcea ca „biserica” să nu fie călcată în picioare și să i se facă „după nebunia ei.”

„Este foarte firesc ca oamenii să creadă că marile nenorociri sunt un indiciu sigur al marilor crime și enormelor păcate; dar adesea ei greșesc apreciind caracterul cuiva în felul acesta. Nu trăim încă în timpul judecății de răsplătire. Binele și răul sunt amestecate și nenorocirile vin asupra tuturor. Uneori oamenii trec limita grijii protectoare a lui Dumnezeu și apoi Satana își exercită puterea sa asupra lor, iar Dumnezeu nu se interpune. Iov a fost aspru chinuit, iar prietenii lui s-au străduit să-l facă să creadă că suferința sa era rezultatul păcatului și au încercat să-l determine să se simtă sub condamnare. Ei au înfățișat cazul său ca acela al unui mare păcătos, dar Domnul i-a muștrat pentru felul în care l-au judecat pe credinciosul Său slujitor” (3BC 1140).

„Există multă nelegiuire în lumea noastră dar nu toată suferința este urmarea unei vieți păcătoase. Iov este înfățișat înaintea noastră ca un bărbat pe care Domnul i-a îngăduit lui Satana să-l chinuiască. Vrajmașul l-a deposedat de toate averile sale, legăturile de familie au fost sfărâmate, copiii i-au fost luați. O vreme, trupul său s-a acoperit cu bube respingătoare și el a suferit foarte mult. Prietenii au venit să-l mângâie, dar au încercat să-l facă să se vadă responsabil, prin viața sa păcătoasă, pentru suferința sa. Dar el s-a apărat și a respins acuzațiile lor. ... Căutând să-l facă vinovat înaintea lui Dumnezeu, ca unul care merita pedeapsa Sa, ei au adus o încercare înfiorătoare asupra lui și l-au prezentat pe Dumnezeu într-o lumină falsă. Dar Iov n-a șovăit în loialitatea sa” (3BC 1140).

Iov era prietenul lui Dumnezeu, unul din cei mai buni pe care i-a avut Domnul vreodată. Acest prieten credincios știa că nenorocirea nu vine de la Părintele său ceresc, dar nu-și putea explica de ce i se întâmplau toate acele grozăvii. Pentru noi este simplu: mâna lui Satana era „la lucru.” Lucifer făcea ce știa el să facă mai bine! Dar sârmanul Iov nu știa nimic despre marea controversă: Isaia nu scrisese capitolul 14 despre căderea luceafărului strălucitor, nici Ezechiel capitolul 28 despre heruvimul ocrotitor. Ioan încă nu explicase că „în cer s-a făcut un război” (Apocalipsa 12:7), iar Moise încă nu pomenise nimic de ispitirea omului din Geneza 3. Nici măcar Dumnezeu, atunci când a luat cuvântul, după ce Elifaz, Bildad și Tofar și-au expus teologia, nu i-a vorbit despre războiul nevăzut din spatele vieții lui. El nu i-a descoperit nimic despre întâlnirea fiilor lui Dumnezeu din cer când „a venit și Satana.” Iov n-avea alte explicații, decât cele ce i le puteau oferi frații din biserică, cele venite din vârful ciobului cu care se scărpină sau sugerate de grămada de cenușă în care zăcea.

Iov era singur, n-avea cu cine discuta și cine să-l înțeleagă; soția s-a lepădat de el, mânioasă în inima ei pe Dumnezeu, rudele l-au părăsit, iar frații din biserică i-au prezentat teologia vrăjmașului așezat pe tronul din Sfânta. Întâiul lui născut murise poate chiar de ziua lui (Iov 1:13), el udase cu lacrimi 10 „sicrie” cu trupurile neînsuflețite ale copiilor săi și a încredințat țărâni, nu unul, ci 10 copii în floarea

vârstei. Și n-avea pe nimeni care să-l înțeleagă, nimănui cui să-i spună durerea. Iov putea vorbi doar cu Dumnezeu și multă vreme Tatăl Ceresc n-a dat nici un răspuns lacrimilor și strigătelor lui. Soarele apusese în viața acestui om, iar cerul era de aramă deasupra capului său. În „răbufnirile” lui, Iov îi vorbește Prietenului Său, Atotputernicul care permisesese să i se întâmple toate aceste nenorociri, ca și cum El ar fi fost vinovatul. Iov se „certa” cu Dumnezeu și îi vorbea într-un limbaj pe care doar prietenii îl înțeleg:

„Săgețile Celui Atotputernic m-au străpuns, sufletul meu le sughe otrava, și groaza Domnului bagă fiori în mine!” (Iov 6:4).

„Domnul a dat și Domnul a luat!” (Iov 1:21)

Dar Domnul, spre deosebire de noi, a înțeles glasul prietenului Său. El a declarat că acest nenorocit a vorbit „drept” (Iov 42:7-8), așa cum de fapt și vorbise, și i-a redat fericirea. Iar întâmplarea vieții lui a devenit istorie!

„S-a îngăduit ca Iov să sufere: el a fost aspru încercat, dar n-a rostit nici un cuvânt împotriva lui Dumnezeu” (HP 251).

Dacă Iov, pe grămada de cenușă sau mai târziu când au răsărit zorile asupra lui și-ar fi scris propria-i carte și am fi citit „răbufnirile” lui, ce am fi crezut noi astăzi despre Dumnezeu, despre caracterul Lui? Dacă am fi citit „Cartea lui Iov,” scrisă de el însuși, ce imagine am fi avut despre Dumnezeu?

Dacă soția lui Iov ar fi relatat experiența nefericită a soțului ei și astăzi am fi avut în Bibliile noastre „Cartea lui Iov” scrisă de nevasta lui, ce am fi crezut noi despre Dumnezeu?

Sora Iov era profund convinsă că Dumnezeu i-a nenorocit soțul, iar Cerul și istoria sfântă a consemnat celebra ei frază: „Blestemă pe Dumnezeu, și mori!” Evident convingerea ei era că atunci când îl blestemi pe Dumnezeu, Dumnezeu te omoară. Sora Iov era profund mândră pe Creator: El îi omorâse copiii, o lăsase săracă lipită și-i îmbolnăvisese incurabil soțul. În timpul ei de strâmtorare, sora Iov a dat cu Dumnezeu de pământ. (Domnul n-a dat niciodată cu ea de pământ, iar după experiența nefericită a soțului ei, a binecuvântat-o și mai mult ca înainte). Nevasta lui Iov fusese toată viața ei „temătoare” de Dumnezeu și când a venit încercarea, inima ei s-a răsculat. Ea era sinceră în religia ei, dar sora Iov n-a studiat și nu cunoștea caracterul lui Dumnezeu. O parabolă pentru fecioarele de astăzi din biserică!

Dar ce-am fi crezut noi despre Dumnezeu dacă am fi citit „Cartea lui Iov” scrisă de soția lui?

Dar dacă am fi citit „Cartea lui Iov” scrisă de Elifaz din Teman, Bildad din Suah și Tofar din Naama? Care ar fi fost teologia noastră? Dacă cei trei prieteni ai lui Iov, dacă frații noștri din biserică din vremea lui Iov ar fi scris cartea relatând tragedia dragului lor prieten, ce am fi crezut noi astăzi despre Dumnezeu?

Dacă slujitorii lui Iov - bineînțeles puținii care au scăpat neînjunghiați de sabia caldeenilor și sabeenilor sau incinerați de vii de „focul lui Dumnezeu” căzut din cer - ar fi relatat tragedia stăpânului lor, ce am fi crezut noi astăzi despre caracterul lui Dumnezeu?

„Într-o zi, ... a venit la Iov un sol ... și a zis: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a aprins oile și pe slujitorii tăi și i-a ars de tot. Numai eu am scăpat, ca să-ți dau de știre” (Iov 1:16).

Dumnezeu a incinerat 7000 de oi, behăind speriate pe pășune, i-a incinerat pe slujitorii lui Iov, torțe vii alergând pe câmp, și citind cartea slujitorilor lui Iov am fi avut argumente puternice să predicăm de la amvon unei lumi uimite marea incinerare a păcătoșilor la sfârșitul veacurilor. Am fi avut motive serioase să-i speriem pe locuitorii acestei lumi, motivându-i să se unească cu noi. Ca să n-o pățească la sfârșit!

Dar dacă rudele, vecinii sau teologii din biserica acelei vremi ar fi scris „Cartea lui Iov”? Ce am fi crezut noi despre caracterul lui Dumnezeu și procedurile sale cu păcatul? Ce am fi crezut despre Dumnezeu dacă din Bibliile noastre ar fi lipsit pasajele din capitolul 1 și 2 relatând războiul nevăzut din spatele vieții lui Iov, controversa dintre Dumnezeu și Satana cu privire la credințioșia lui?

Care ar fi fost teologia noastră cu privire la caracterul lui Dumnezeu, dacă am fi citit „Cartea lui Iov” scrisă de Iov însuși, de credințioșii lui soție sau credințioșii lui prieteni?

Șapte fii plus trei fiice moarte (se pare că victimele au fost mult mai multe căci la acea petrecere nefastă fiii lui Iov erau însoțiți de soțiile lor și de câțiva slujitori ai lui Iov din care a scăpat doar unul), o casă dărâmată, 7000 de oi mistuite de focul lui Dumnezeu căzut din cer, „un foarte mare număr de slujitori” incinerați de vii sau înjunghiați de sabia caldeenilor și sabeenilor, sănătatea lui Iov grav zdruncinată, cumplit bilanț al confruntării dintre un păcătos și Dumnezeul său. Viața unui om zguduită din temelii, toate pentru că o sârmană creatură a cutezat să păcătuiască împotriva Creatorului ei! Dar cu fiii lui Iov ce-a avut Dumnezeu? Dar cu slujitorii lui? Atâtea victime „colaterale” doar pentru că Iov era un ticălos! Ah, desigur, erau cu toții niște păcătoși. Dar oile făcute scrum?

Ferice de noi că nici Iov, nici soția lui, nici credințioșii lui prieteni, nici slujitorii lui, n-au scris „Cartea lui Iov”!

„Cartea lui Iov” a fost scrisă de „prietenu lui Dumnezeu” de acela care vorbea cu Dumnezeu „față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui” (Exod 33:11):

„Anii îndelungați petrecuți în mijlocul singurătăților deșertului n-au trecut în zadar. Nu numai că Moise a fost pregătit pentru marea lucrare ce-i stătea în față, dar în acest timp, sub inspirația Duhului Sfânt, el a scris cartea Geneza și de asemenea cartea lui Iov” (Semnele Timpului, 19 februarie 1880).

Moise a scris „Cartea lui Iov” pe când rătăcea cu turmele socrului său prin pustie, în timpul celor 40 de ani cât fusese păstor la oi. Moise nu s-a întâlnit niciodată personal cu Iov, ca încercatul om să-i povestească tragedia vieții lui (Iov trăise cu mult timp înainte, cam pe vremea lui Avraam²). El n-a primit vizita niciunui călător din Uț, rătăcit prin pustia Madianului, care să-i relateze întâmplarea lui Iov. (Și chiar dacă ar fi primit-o, ce i-ar fi putut spune acesta? C-a trăit cândva un oarecare Iov bătut de Dumnezeu?). Moise a aflat de cazul lui Iov direct de la Dumnezeu. La fel cum i-au fost

descoperite în viziune zilele creațiunii și evenimentele din Geneza, tot așa lui Moise i-a fost descoperită încercarea lui Iov.

Dumnezeu a tras cortina la o parte și i-a dezvăluit lui Moise războiul nevăzut din spatele vieții lui Iov; Domnul l-a introdus în marea controversă.

Iov era reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ și Satana a acuzat că împărăția lui Dumnezeu din inima lui Iov, la fel ca și cea din cer - din inima locuitorilor necăzuți ai lumilor sfinte - este fondată pe interes. „Omul acesta nu Te iubește, el Te slujește din interes. Și din frică.” „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, și turmele lui acoperă țara.”

Puțin îi păsa lui Satana de Iov; omulețul acesta care-i contesta împărăția, creatura aceasta nenorocită despărțită de natura divină, era un pion neînsemnat în marea controversă. Satana era stăpânitorul acestui pământ, negură mare acoperea popoarele, iar biserica din vremea lui Iov era în stăpânirea lui. Frații credeau și predicau teologia lui Satana cu privire la caracterul lui Dumnezeu și procedurile Sale cu păcatul, iar fruntașii bisericii erau în legătură cu puterile oculte ale acestei lumii; Elifaz primea noaptea vizita solilor cerești, credincioșii jubilau și considerau că Dumnezeu lucrează într-un mod minunat pentru ei, când de fapt aceasta era lucrarea unui alt spirit (EW 260). Lumea era înfășurată în bezna necunoașterii lui Dumnezeu, iar „biserica” nu reprezenta nici un pericol pentru împărăția lui Satana. Iov era singurul oponent al împărăției lui Satana, dar această biată ființă lipsită de părtășia cu natura divină n-avea nici o cunoștință despre marea controversă și scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice. „Stăpânitorul lumii acesteia” se „plimba” liniștit pe moșia lui (Iov 1:7; 2:2).

Diavolul ridică însă înaintea universului cazul lui Iov și lovea în creaturile cerești: „Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice este fondat pe interes. Dumnezeu este interesat să stăpânească peste creaturi, să fie Șeful, iar supușii sunt interesați să fie în grațiile stăpânului. Șeful este interesat să-i controleze pe toți, iar slujitorii să beneficieze de protecția Nașului. Societatea lui Dumnezeu, guvernarea Lui este fondată pe interes: interesul lui Dumnezeu și interesul creaturilor, iar Iov este cel mai bun exemplu. „Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de tot” și toată guvernarea Ta se prăbușește. Toți, „de la serafimul luminos și sfânt la om,” Te vor blestema în față. Micuțul Iov într-un război atât de mare!

„Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor. Domnul a zis Satanei: „De unde vii?” „De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.”

Când fiii lui Dumnezeu s-au adunat în cer, aceasta avu loc cu mult înainte de a fi bătut „clopotul de moarte a lui Satana și a împărăției lui,” cu ocazia răstignirii lui Isus. Verigile de simpatie dintre Lucifer și locuitorii lumilor de sus nu fuseseră încă rupte, așa cum avea să se întâmple o dată cu asasinarea lui Isus și prin aceste verigi de simpatie, Lucifer căuta să câștige încă mințile cerești: „la întindeți mâna.”

Experimentul a fost făcut și Dumnezeu a ieșit biruitor. „Prin răbdarea sa neobosită, lov și-a justificat propriul său caracter și în felul acesta caracterul Aceluia pe care Îl reprezenta” (Ed 156).

Iona

Dar ce facem cu alt nenorocit, cu bietul Iona? În urletul mării și apoi înecat în valuri, el a pierdut totul și a văzut moartea cu ochii. Cineva și-a „întins” mâna asupra lui, dincolo de pielea lui, s-a atins chiar de viața lui, făcând iarăși ce știa mai bine. Iar Iona credea că acest cineva care era „la lucru” (GC 589) în felul său caracteristic, este tocmai Dumnezeu:

„În strâmtorarea mea am chemat pe Domnul ... din mijlocul Locuinței morților am strigat, și mi-ai auzit glasul. Și totuși *mă aruncaseși* în adânc, în inima mării, și râurile de apă mă înconjuraseră; toate valurile și toate talazurile Tale au trecut peste mine. Ziceam: ‚Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi! ... Apele m-au acoperit până aproape să-mi ia viața, adâncul m-a învăluit, papura s-a împletit în jurul capului meu. M-am coborât până la temeliiile munților, zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie” (Iona 2:2-7).

Bietul Iona! Alături de el n-a fost nici un prieten al lui Dumnezeu, nici un Moise, care să-i scrie cartea și Iona a fost nevoit să și-o scrie singur. După ce a scăpat din burta peștelui și a ieșit teafăr pe mal, el s-a întors acasă din Ninive și și-a povestit nenorocirea:

„Domnul a făcut să sufle pe mare un vânt năprasnic și a stârnit o mare furtună. Corabia amenința să se sfărâme. ... ‚Veniți să tragem la sorti, ca să știm din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta!’ Au tras la sorti, și sorțul a căzut pe Iona. ... Atunci au strigat către Domnul și au zis: ‚Doamne, nu ne pierde din pricina vieții omului ... Căci Tu, Doamne, faci ce vrei!’ Apoi au luat pe Iona și l-au aruncat în mare. Și furia mării s-a potolit. ... Domnul a trimis un pește mare să înghită pe Iona ... Iona s-a rugat Domnului Dumnezeului său din pânțele peștelui ... Domnul a vorbit peștelui, și peștele a vărsat pe Iona pe pământ. ... Și Iona s-a sculat și s-a dus la Ninive ... ‚Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!’ Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci ... Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu s-a căit de răul pe care Se hotărâse să li-l facă și nu l-a făcut. ... Și Iona a ieșit din cetate ... Domnul Dumnezeu a făcut să crească un curcubete care s-a ridicat peste Iona ca să facă umbră capului lui și să-l facă să-i treacă mânia. ... Dar a doua zi, la răsăritul soarelui, Dumnezeu a adus un vierme care a înțepat curcubetele și curcubetele s-a uscat. Când a răsărit soarele, Dumnezeu a făcut să sufle un vânt uscat de la răsărit, și soarele a bătut peste capul lui Iona, și Iona a leșinat.”

Da, „Domnul a făcut să sufle pe mare un vânt năprasnic și a stârnit o mare furtună,” „Dumnezeu a adus un vierme care a înțepat curcubetele, și curcubetele s-a uscat. ... Dumnezeu a făcut să sufle un vânt uscat de la răsărit, și soarele a bătut peste

capul lui Iona, și Iona a leșinat!” După ce l-a înecat în Mediterana pe profetul care nu voia să coopereze de bună voie și să împlinească planurile divine, Domnul a frânt până și ultima picătură de voință din inima încăpățânatului său profet și Iona a făcut insolatie. Valurile, viermele și soarele toate îi transmiteau lui Iona mesajul: „Cooperează sau te omor!” Iar acel soare arzător nu era decât o mică încălzire, o pregustare din pârjoleala finală, de la sfârșitul veacurilor, pregătită tuturor celor încăpățânați, care și-au avut drumul lor în viață.

În adversități, Iona a fost nevoit să învețe o lecție dură. Ceea ce a refuzat să învețe cu binele, Domnul a trebuit să-l învețe mai târziu cu răul. Mai întâi a ajuns pe fundul mării, apoi pe uscat, soarele i-a bătut în creștetul capului și l-a năucit complet. Iona nu și-a putut ține gura; a comentat la planurile divine cu Ninive! Acest Iona a îndrăznit să aibă păreri personale! El a îndrăznit să se „mânie” pe Dumnezeu! Pumnul de țărână pieritoare a cutezat să-L înfrunte tocmai pe Domnul Oștirilor! Vasul de lut a cutezat să-L provoace pe Olarul cel Mare! Dar ce lecție i-a administrat Cel Atotputernic! „Dumnezeu a adus un vierme care a înțepat curcubetele,” iar viermele acela care a ros planta până s-a uscat și i-a pierit orice urmă de viață era o pildă despre scopul etern al lui Dumnezeu cu toți opozanții Săi, mari sau mici: „Așternut de viermi veți avea, de îndrăzniți să comentați!” ...

Bietul Iona, n-a avut pe nimeni care să-i scrie cartea! ...

Nici Hagai, nici Habacuc, nici Isaia, nici Ieremia, nici toți ceilalți profeți, mici sau mari, ai Vechiului Testament. ... Singurul care ar fi putut să-și scrie singur cartea a fost Isus din Nazaret. Dar n-a făcut-o!

„În general, iudeii credeau că păcatul e pedepsit în viața aceasta. Orice suferință era privită ca pedeapsă pentru vreo faptă rea, fie a suferindului, fie a părinților lui. Este adevărat că orice suferință vine din călcarea Legii lui Dumnezeu, dar adevărul acesta fusese răstălmăcit. *Satana, autorul păcatului și al urmărilor lui, îi făcuse pe oameni să creadă că suferințele și moartea vin de la Dumnezeu - ca o pedeapsă arbitrară dată din cauza păcatului.* Din cauza aceasta, acela asupra căruia căzuse vreo suferință sau vreo nenorocire mare mai avea pe deasupra și povara de a fi privit ca un mare păcătos.

În felul acesta, era pregătită calea ca iudeii să-L lepede pe Isus. Acela care „suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui” era privit de iudei ca fiind „pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit;” și ei și-au întors fața de la El (Isaia 53:4.3).

Dumnezeu a dat o învățătură pentru a contracara mentalitatea aceasta. Istoria vieții lui Iov a arătat că suferința este adusă de Satana, dar că, prin ea, Dumnezeu Își aduce la îndeplinire planurile harului Său. Dar Israel n-a înțeles învățătura. Aceeași eroare, pentru care Dumnezeu i-a mustrat pe prietenii lui Iov, a fost repetată de iudei când l-au lepădat pe Hristos.

Credința iudeilor cu privire la relația dintre păcat și suferință era împărtășită și de ucenicii lui Hristos” (DA 471).

Și, așa cum ușor putem constata, și de ucenicii lui de astăzi. Pregătim noi oare calea pentru o nouă lepădare, ultima, a lui Hristos?

Note:

1. Ținând cont că de faptul că fiii lui Iov erau adulți, fiecare la casa lui (Iov 1:4,18 KJV) și că, după nenorocirea care s-a abătut asupra lui, „Iov a mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani ... Și Iov a murit bătrân și sătul de zile” (Iov 42:16-17), rezultă că Iov avea cam 40-50 de ani la data când suferința a venit asupra lui. Soția lui era probabil mai mică ca vârstă și raportat la acele vremuri, era încă tânără.

2. Iov a trăit în vremurile de început ale istoriei lumii: „Foarte de timpuriu în istoria lumii este consemnat raportul vieții unuia asupra căruia s-a purtat această controversă iscată de Satana. Despre Iov, patriarhul din Uț, mărturia Aceluia care cercetează inimile a fost: „Nu este nimeni ca el pe pământ” (Ed 155).